

Чемерис В.

Ч 58 Вітька + Галя, або Повість про перше кохання / Валентин Чемерис. – Львів : Априорі, 2018. – 124 с.

ISBN 978-617-629-441-2

У ваших руках чудова гумористична повість про життя і пригоди школярів із села Великі Чаплі. На сторінках цієї книги переплелись: дружба і перше кохання, вірність і перший поцілунок, дуель і перше побачення. Героїчні, а часом і безглузді вчинки підказують Вітьку Горобцю шлях до серця Галі Козачок. Повість входить до шкільної програми та буде цікавою широкому коду читачів.

Бібліотека шляхетного читання
від Юрія Височанського

Частина перша

ДУЕЛЬ

© Чемерис В., 2018
© Ленько Н. дизайнер, 2018
© Гриньць В., обкладинка, 2018
© Видавництво «Априорі», 2018

ЕХ, ВІТЬКО, ВІТЬКО!..

Стрілялись ми.
Баратинський

4

25 липня 1964 року в селі Великі Чаплі мала відбутися незвичайна подія: о сьомій годині ранку Вітька Горобець буде стрілятися на дуелі з Петром Білим за селом, біля третього колгоспного ставка. Якраз отам, де три плакучі верби до самої води схилили свої довгі гнучкі віти, де колись Вітька потай від рибника витяг на вудку отакезного дзеркального коропа, котрого в нього потім украв кіт Васька...

Умови дуелі:

- 1) дистанція – 12 кроків;
- 2) зброя – вогнепальна;
- 3) право першого пострілу – Вітька Горобець;
- 4) секунданти: Федько Котигорошко (старший) та Юрко Гречаний.

Ой ти, перше кохання!..

Сьогодні субота. Теплий зоряний вечір. Набігавшись за день, Вітька Горобець стомлено сидить на колоді біля свого двору і неуважно слухає свого секунданта. Федько Котигорошко вже вкотре намагається оптимістично запевнити Горобця:

– Ти його з ходу клацнеш!..

– А якщо він мене?.. – Вітька задумується.

– Тоді для тебе все найгірше вже буде позаду, – зітхає в темряві секундант. – Тільки носа не вішай. Он дід Свирид каже, що двічі не вмирати, а раз – не минувати. – Секундант зневажливо спльовує і по-філософськи закінчує: – Всі ми колись помремо!..

– Фе-е-дько-о-о! – зненацька лунає на вулиці. – Де ти, бісів сину? Біжи кабакової каші їсти, бо батько тобі дасть!

– Мені пора, – зводиться Федько, підтягуючи штани. – На жаль, я не можу з тобою провести останню ніч. А ти в цю ніч не спи.

– Чо-чого це? – вдає спокійного Вітька.

– Так належить, – розводить Котигорошко руками. – Я читав у романах. Перед дуеллю герой мусить усю ніч ходити по хаті і думати про даму свого серця.

– Фе-е-дько-о-о!! – рознеслося знову по вулиці. – Та вже каша захопонула!..

– Іду-у-у! – кричить Федько і на ходу тисне Вітьці руку. – До ранку! Нікому ні слова!..

Вітька, залишившись сам, зітхає... Може, це остання його ніч? Може, завтра лежатиме він біля ставка з простреленими грудьми і над ним у жалобі схилитимуться три плакучі верби?.. Ех, ліпше не думати таке проти ночі... Та все ж він стає у позу і з пафосом, – а це значить, що на все горло, – декламує, дивлячись на зорі:

*В полдневный жар в долине Дагестана
С свинцом в груди лежал недвижим я;
Глубокая еще дымилась рана,
По капле кровь точилась моя.*

5